

лиха огъня, закачиха мокритѣ си дрехи надъ огъня да сѣхнатъ. Всички мълчаха. Дѣдо Симо пушеше и пухтѣше...

А на срещния брѣгъ градинаритѣ весело глъчеха и се смѣха.

Минаха се още нѣколко дни все тъй дъждовни: ту сутринъ валѣше, ту къмъ пладне, ту ноше.

Градинаритѣ работѣха отъ сутринъ до вечерь. Припикаха, пѣха, смѣха се.

Дѣдо Симо едвамъ се побираше въ кожата си. Пушеше, въздишаше изтежко, поглеждаше насреща и крачеше недоволенъ... Отъ време на време изтърсваше и по нѣкоя проклетия за времето, а най-много противъ съседитѣ си... Тѣхнитѣ пѣсни, радостни провиквания и тѣхниятъ смѣхъ се забождаха като игли въ сърдцето му. Хиляди мисли, като рой мухи, прехвъркваха презъ ума му...

Спомни той стари приказки... Спомни той и отдавна забравени нѣща и една вечерь се загуби, безъ да се обади на момчетата. Другиятъ день, цѣлиятъ день не дойде. Върна се късно вечерьта. Момчетата бѣха заспали. Той събуди тихо двамата калфи, заповѣда имъ да взематъ лопати и мотики и тръгнаха къмъ рѣката. Луната се провираше крадишкомъ презъ облацитѣ и гледаше, какъ старецътъ крачеше къмъ брѣга. Следъ него вървѣха дветѣ момчета. Старецътъ носѣше завързана торба на рамо, провиснала на тоягата му. Въ торбата шаваше нѣщо.

Закъснѣла птица прелитна надъ главитѣ имъ. Дѣдо Симо трепна. Позна, че е кукумявка и пошепна:

„Не е на добро.“

Спрѣха близо до рѣката, подъ една стара върба.

— Копайте тука, — заповѣда старецътъ.

Момчетата заудряха съ мотикитѣ си и изровиха бързо

